

Ebben az evangéliumi részben közli Jézus, hogy a tanítványai közül egy elárulja, egy megtagadja őt!

Közvetlen előzménye ennek a lábmosás bensőséges szertartása, a korábbi előzmény pedig az együtt töltött három év, Jézus tanítása, példabeszédei, gyógyításai, csodatettei... és mégis! Júdás nem tudta (vagy nem akarta?) befogadni, magáévá tenni az adás-szolgálat-erőszakmenesség „aprópénzeit”, talán jobban szerette a pénzt, a hatalmat, a harcot, mintsem megváltoz-
zon, megtérjen. ... És Péter: lángoló, lobbanékony természetű, aki tudja és kimondja: „Te vagy a Messiás!”; szorult helyzetében pedig nem vállalja Jézust, letagadja, hogy ismeri.

A tanítványok, amikor Jézushoz csatlakoztak, bizonyára tele voltak reménységgel, a lehetősé-
gek szinte végtelen tárházával ahhoz, hogy változást hozzanak, hogy szebbé tegyék a világot!

Hová jutottak? Mi történt bennük?

Jézus ismerte/ismeri övéit! Ismerte személyiségüket, tudta szándékukat. Együtt élt velük három éven át, és tanította őket, elmondott, átadott minden lényeges információt a boldogságról, a szeretetről, Isten Országáról! ... És ők döntöttek: Júdás az árulással a hatalom mellett, Péter a kishitűségével, a félelmével önmaga védelmében a tagadás mellett!

S most gondoljunk magunkra: Hová-meddig jutottunk X év alatt a tanítás befogadásával, életünk jézusivá alakításával? Bennünk és velünk él a Szeretet? Vagy eláruljuk, megtagadjuk, akár apró, semmiségnek tűnő cselekedeteinkkel, hibás döntéseinkkel? Vagy az életodaadást, a Szeretetet választjuk?

Szekeresné Ági, Pécel